

S. Tammivuori

Kuuntytär

Kuuntytär

Kuuntytär

S. Tammivuori

© 2020 S. Tammivuori

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528025627

Tämä kirja on saanut alkunsa lukuisista pakomatkoista sisäiseen maailmaan - maailmaan, joka olisi voinut olla joskus olemassa

Alkunäytös

Kuunvalossa kalpeina hohtavat linnantornit loivat vahvan kontrastin synkälle syystaivaalle, missä korpit lentelivät synkeästi raakkuen tummanpuhuvien puiden yllä. Linnaa lähestyi juoksujalkaa vaalea hahmo, jonka iho hohti läpikuultavan valkoisena kilpaa kuunvalon kanssa. Kuunvalon hohteessa kylpevä hahmo nousi linnan portaita kiirehtivin pitkin harppaavin askelin, silkkisen pukukankaan kahahdellessa hänen hätäisiä askeleitaan tahdittaen.

Tummista varjoista puiden lomasta ympäristöä tarkkaileva Muukalainen pidätti hengitystä vaaleaa hahmoa salaa tutkiessaan. Hän oli täysin lumoutunut tuon eteerisen olennon lähes ylimaallisesta kauneudesta.

Portaat ylös kiivettyään tuo jumalainen olento kylpi vielä hetken valkeassa kuunvalossa, ikään kuin empien, pujahtaako lainkaan sisälle linnan kylmään pimeyteen raollaan olevasta suuresta tammiovesta. Sitten tuo eteerisesti hohtava olento vilkaisi nopeasti

ympärilleen aivan kuin varmistaakseen, ettei kukaan vain ollut seurannut häntä. Pian vaalea hahmo oli poissa ja raskaan tammioven kumea kolahdus sai jopa korppien raakkumisen hetkiseksi taukoamaan. Mutta vain hetkeksi. Koko tienoon valtasi yhtäkkinen mykkä hiljaisuus. Puiden takana piileskelevä Muukalainen ei uskaltanut hengittää vieläkään täysin vapautuneesti. Samassa sankka pilviharso peitti kalpeana hohtavan kuun harmaalla verhollaan. Pimeys laskeutui myös linnan vitivalkoisten tornien ylle. Silloin korpit aloittivat jälleen synkeän, pahaenteisen raakkumisensa.

Muukalainen liikahti hieman ja tumma, roteva hevonen korskahti hermostuneesti hänen allaan. Viimein hän uskalsi vetää syvään henkeä. Kosteaa, märiltä lehdiltä tuoksuvaa syysilmaa ryöpsähti nyt voimalla hänen keuhkoihinsa. Vielä hetkisen hiljaista tienoota tarkkailtuaan muukalainen kopautti hevosensa kylkiä ja kannusti ratsunsa kiitävään laukkaan ylitse niittyjen ja nummien, joille aamuyön kostea sumu oli alkanut jo hiljalleen laskeutua.

Neidon sulkiessa raskaan tammioven hänen sydämensä takoi rinnassa kuin pikaista ulospääsyä etsien. Pelko ja jännitys saivat hänet vapisemaan ja huohottamaan miltei ääneen. Joku oli tarkkaillut häntä linnan pihaa reunustavien sypressien varjoista. Neito avasi vapisevin sormin viittansa soljen ja antoi sitten raskaan kankaan valahtaa kylmälle kivilattialle. Hän lukitsi oven salvat tottuneen äänettömästi ja sytytti sitten oven pielessä odottavan kynttelikön kynttilät palamaan. Hän nosti raskaan kynttelikön kalpean heiveröiseen käteensä ja lähti sen villisti lepattavien liekkien valossa nousemaan ylös linnan kivisiä, jyrkästi kiertyviä portaita, tummien varjojen tanssiessa portaikon seinillä kuin aaveiden ikuisissa tanssiaisissa.

Neito astui makuukamariinsa ja laski kynttelikön kädestään pukeutumispöytänsä päälle. Hän vilkaisi nopeasti kuvajaistaan hieman jo sameaksi muuttuneesta peilistä. Hänen ihonsa loisti luunvalkoisena ja hänen silmänsä olivat tumman siniset kuin kesäyön pilvetön taivas. Mutta hänen peilikuvassaan oli kuitenkin ripaus jotain hyvin haurasta ja särkyvää, ehkä myös nähtävissä pieni häivähdys pelkoa. Neito sammutti ripeästi kynttilät, riisui yltään ylellisen satiinileningin ja pujahti sitten paksujen brokadiverhojen suojaamaan

pehmeään tyynyjen täyttämään sänkyynsä.

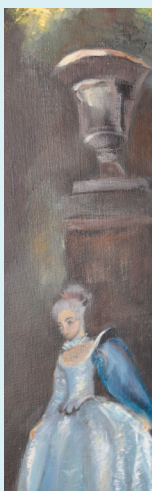
Tanssiaiset

Kun tuo lähes jumalainen Neito, Kaarina nimeltään, sitten viimein raotti katossänkyynsä paksuja verhoja, hän näki, miten keskipäivän auringon kultaiset säteet lankesivat jo linnankamarin leveille lattialankuille. Neito haukotteli raukeasti. Hän mietti väsyneesti illalla järjestettäviä naamiaistanssiaisia, joihin myös hän aikoisi uhkarohkeasti osallistua. Ajatus siitä kutitti hänen sisintään merkillisesti, sillä tanssiaisista saattoi seurata oikeastaan mitä tahansa. Kaikki tanssiaisiin osallistuvat henkilöt olisivat luonnollisesti aristokraatteja. Niinpä Kaarinakin tulisi illalla olemaan sellainen. Hän olisi hienostunut Markiisitar Caterina di Corelli, rikas ja nuori leski, jonka sukujuuret olivat Italian ylhäisaatelistossa. Kaarina oli miettinyt mahdollisimman uskottavalta kuulostavan tarinan siltä varalta, että joku sattuisi sitä häneltä tiedustelemaan. Naamiot takaisivat tanssiaisissa tietynlaisen yksityisyyden, mutta silti oli varauduttava kertomaan edes joitain yksityiskohtia itsestään.

Sadun Sankaritar Kaarina on hyväsydäminen ja lempeä Neito, joka asuu salaa hylätyssä, autiossa linnassa.

Kaarina joutuu omaksumaan valheellisen henkilöllisyyden päästäkseen mukaan ylhäisön seurapiireihin. Tämä johtaa Kaarinan jännittäviin seikkailuihin ja kietoo hänet lopulta osaksi salaperäistä, mystistä kudelmaa

Kuuntytär on syntynyt Satumaisesta sulkakynästä kynttilän valossa, koleassa vanhassa talossa.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi